

ingediend op **2010** (2023-2024) – Nr. 2
22 april 2024 (2023-2024)

Verslag

namens de Commissie voor Wonen en Onroerend Erfgoed
uitgebracht door An Moerenhout

over het voorstel van resolutie

van Ann De Martelaer, Jeremie Vaneeckhout en Johan Danen

over de samenstelling
van een interdepartementale werkgroep
die zich bezighoudt met het definiëren
van alternatieve woonvormen
met een collectieve component

Documenten in het dossier:
2010 (2023-2024) – Nr. 1: Voorstel van resolutie

verzendcode: WON

Samenstelling van de Commissie voor Wonen en Onroerend Erfgoed:

Voorzitter: Kurt De Loor.

Vaste leden:

Allessia Claes, Sarah Smeyers, Nadia Sminate, Jeroen Tiebout, Manuela Van Werde;
Adeline Blancquaert, Guy D'haeseleer, Kristof Slagmulder;
Vera Jans, Joke Schauvliege;
Gwenny De Vroe, Mercedes Van Volcem;
An Moerenhout, Tine Van den Brande;
Kurt De Loor.

Plaatsvervangers:

Inez De Coninck, Veerle Geerinckx, Sofie Joosen, Rita Moors, Katja Verheyen;
Leo Pieters, Klaas Sloomans, Frieda Verougstraete-Deschacht;
Katrien Partyka, Katrien Schryvers;
Jean-Jacques De Gucht, Bart Somers;
Ann De Martelaer, Jeremie Vaneeckhout;
Maxim Veys.

INHOUD

1. Toelichting door Ann De Martelaer.....	4
2. Bespreking	8
2.1. Tussenkoms van Adeline Blancquaert	8
2.2. Tussenkoms van Jeroen Tiebout.....	8
2.3. Repliek van Ann De Martelaer	8
2.4. Aanvullende tussenkoms van Adeline Blancquaert	9
2.5. Aanvullende repliek van Ann De Martelaer.....	9
2.6. Repliek van Adeline Blancquaert.....	9
3. Stemming	10

Bijlage: zie de [dossierpagina](#) van dit document op www.vlaamsparlement.be

De Commissie voor Wonen en Onroerend Erfgoed besprak op 18 april 2024 het voorstel van resolutie van Ann De Martelaer, Jeremie Vaneeckhout en Johan Danen over de samenstelling van een interdepartementale werkgroep die zich bezighoudt met het definiëren van alternatieve woonvormen met een collectieve component.

De presentatie bij de toelichting door Ann De Martelaer is raadpleegbaar op de [dossierpagina](https://www.vlaamsparlement.be/dossierpagina) van dit document op www.vlaamsparlement.be.

1. Toelichting door Ann De Martelaer

Ann De Martelaer licht eerst het project 'Science meets Parliament' toe. Dat is een uitwisselingsprogramma tussen de academische wereld en de politiek. Daarin worden parlementsleden gekoppeld aan een jonge onderzoeker die doctoreert. De spreker heeft Ariane Vanbellinghen, doctoraatsonderzoeker aan de Vrije Universiteit Brussel, met wie zij de voorbije twee jaar samen een traject heeft gelopen in het Vlaams Parlement, meegebracht naar de vergadering.

Ariane Vanbellinghen doet onderzoek naar innovatie en het wonen en subjectief welbevinden van ouderen en de persoonlijke parameters die ertoe bijdragen dat iemand zich goed voelt. Ann De Martelaer volgt zelf het ouderenbeleid en vooral de situatie van 65-plussers, want de vraag naar verschillende woonvormen van 65-plussers stijgt zeker in Vlaanderen heel sterk. Er was dus een goede match tussen parlements lid en onderzoeker, waarbij de wederzijdse expertise kon worden samengevoegd.

Er is een wetenschappelijke wereld met universiteiten waar veel wetenschappelijk onderzoek gebeurt. De link tussen dat wetenschappelijk onderzoek en wat de politiek ermee kan doen, wordt echter weinig gelegd. Daarom werd samen dit voorstel van resolutie opgesteld. Het is een manier voor de academische wereld, die de vergadering mee volgt via de videostreaming van de vergadering, om de blik te openen voor wat er met het wetenschappelijk onderzoek kan gebeuren. Meestal blijft een project beperkt tot studiedagen, maar sommige projecten kunnen ook politiek vertaald worden, bijvoorbeeld in dit voorstel van resolutie.

Een eerste vaststelling is dat veel mensen op zoek zijn naar nieuwe vormen van wonen. Dat geldt in het bijzonder voor ouderen. Die groep groeit en voor hen is het aanbod vandaag nog veel te beperkt. De invalshoek van de spreker is vooral de oudere populatie, maar de vraag naar nieuwe woonvormen heeft niet alleen betrekking op ouderen maar op alle groepen in de samenleving: jongeren, jonge gezinnen, mensen van middelbare leeftijd of alleenstaanden. De focus van dit voorstel van resolutie ligt eerder op ouderen, maar het is toch de bedoeling om de nieuwe woonvormen ruim te bekijken.

Een tweede vaststelling is dat de wetgeving vandaag achterloopt op de praktijk. Er zijn onvoldoende kaders voor cohousing en andere vormen van gemeenschappelijk wonen. Minister van Wonen Matthias Diependaele stelde dat het lokale niveau aanzet is op dat vlak en dat hij niet alles in regeltjes wil gieten, maar het gaat niet over regels maar over een juridisch kader. Die problematiek werd al verschillende keren aangekaart in het Vlaams Parlement. Ann De Martelaer verwijst naar de resolutie van 30 april 2009 betreffende het nemen van maatregelen om cohousing te stimuleren en te ondersteunen (*Parl.St.* VI.Parl. 2008-09, nr. 2219/2), waarin drie aanbevelingen werden gedaan.

Op 15 oktober 2015 werd de resolutie betreffende het faciliteren van nieuwe woonvormen aangenomen (*Parl.St.* VI.Parl. 2014-15, nr. 391/4), die verder bouwde op de resolutie van 2009 en waarin negen aanbevelingen werden gedaan. Concreet werd daarin gesteld dat het concept cohousing, dus samenhuizen en andere vormen van gemeenschappelijk wonen, moest worden gedefinieerd en als een volwaardig

en evenwaardig woonconcept moest worden benaderd, dat men de burgers moest informeren over die woonconcepten en dat er moest worden gewerkt aan de decretale en reglementaire bepalingen die een gedeeld gebruik van woningen bemoeilijken of verhinderen.

Sedertdien werden er kleine stappen gezet in de goede richting. De Vlaamse Regering selecteerde 28 projecten als proefomgeving voor experimentele woonvormen. Die woonprojecten kregen de kans om zes jaar lang hun werking te ontwikkelen zonder belemmeringen door de regelgeving. Op 13 oktober 2023 heeft de Vlaamse Regering beslist de looptijd van die projecten te verlengen tot januari 2028.

De alternatieve woonconcepten hebben dus al een zekere historiek. In het Vlaams Parlement wordt dikwijls gevraagd om daar werk van te maken maar op dit moment bevinden die concepten zich nog altijd in een proefomgeving. De komende jaren zal het aandeel ouderen in de Vlaamse samenleving verder toenemen. Het aantal 67-plussers zou tussen 2020 en 2030 toenemen met 22 procent en het aantal 85-plussers neemt toe van 210.000 in 2021 naar 242.000 in 2030. Dat is een stijging van ruim 32.000 mensen. Het is dus van groot belang dat er wordt nagedacht over een woonbeleid dat rekening houdt met ouderen.

In de publicatie 'Kiezen moet kunnen. Ook voor ouderen. De woonzorgomgeving van de toekomst' van de Koning Boudewijnstichting wordt het maatschappelijk belang van de nood aan nieuwe woonvormen geschetst. Die studie focust op de woonzorgomgeving van morgen en overmorgen en lanceert een urgente oproep aan het beleid. De studie stelt ook dat fundamentele waarden voor ouderen in het gedrang komen. Oudere mensen willen kunnen kiezen in welke omgeving ze de laatste fase van hun leven doorbrengen. Er worden in de studie elf duidelijke aanbevelingen aangekaart voor het creëren van een ondersteunend beleid. In het voorstel van resolutie worden de eerste, de vierde, de zesde en de elfde aanbeveling uit de studie van de Koning Boudewijnstichting overgenomen. Daar staat in dat men moet zorgen voor een gedifferentieerd beleid en toegankelijke en transparante informatie, dat men burgers incentives moet geven om te investeren in de infrastructuur en dat de wet- en regelgeving moeten worden aangepast zodat er meer flexibiliteit is.

De keuzevrijheid voor ouderen is vandaag nog heel beperkt. Men beschikt op dit ogenblik over de woonmogelijkheden van zelfstandig wonen, woonzorgcentra en beschermd wonen. Dat laatste betreft assistentieflets of serviceflets. Naast dat beperkte aanbod zijn ook de verhuisbewegingen bij ouderen beperkt, want ouderen denken wel aan verhuizen, al dan niet naar een alternatieve woonvorm, maar ze zetten die stap niet. Dat is voor later, maar ze doen dat meestal niet. Zelfs als het urgent begint te worden, dus als men 75 of 80 jaar is en men merkt dat de huidige omgeving niet meer geschikt is om comfortabel te wonen, is er nog altijd geen drang om de stap te zetten naar een geschiktere woonomgeving, ook al is dat noodzakelijk. Bij de jongere leeftijdsgroepen is de bereidheid om op termijn te verhuizen groter. Mensen van 60 jaar zijn wel bereid om te verhuizen, maar uit enquêtes blijkt ook dat 60-plussers eigenlijk willen kiezen voor een andere manier van wonen, bijvoorbeeld kangoeroewonen of groepswonen met gemeenschappelijke voorzieningen. Dat is dus hun droom, maar om die te realiseren worden zij met heel wat drempels geconfronteerd.

Ann De Martelaer geeft, met de toestemming van *de voorzitter*, het woord aan Ariane Vanbellinghen om uit te leggen wat haar opdracht is aan de Vrije Universiteit Brussel.

Ariane Vanbellinghen licht het HOUSE-project toe, waarop het voorstel van resolutie voor een deel is gebaseerd. De focus van HOUSE ligt op innovatie en het wonen en subjectief welbevinden van ouderen. Die focus op het subjectief welbevinden is

belangrijk omdat het wonen van ouderen vaak wordt gelinkt aan bijvoorbeeld vragen of er een trap is in de woning. Het HOUSE-project legt eerder de focus op de vraag waar een persoon als oudere gelukkig van wordt. Er wordt gestreefd naar een omslag van 'aging in place' naar 'aging well in the right place'. Het project wordt vooral gekenmerkt door de interdisciplinaire aanpak, waarbij wordt samengewerkt met sociale wetenschappers en architecten. Het is ook een strategisch basisonderzoek, met de bedoeling een maatschappelijke output te leveren, zoals woonprofielen voor ouderen en informatie-instrumenten met betrekking tot wonen en welbevinden. Het voorstel van resolutie is gebaseerd op de 75 interviews die werden afgenomen van zowel huidige als toekomstige ouderen, omdat anticiperen ook heel belangrijk is.

Ann De Martelaer licht vervolgens de alternatieve woonvormen toe. Wonen is veel meer dan alleen maar een dak boven het hoofd hebben. De woonplek heeft immers ook een belangrijke invloed op de gezondheid en het welbevinden van de bewoners. Het gaat dus over kwaliteitsvolle en betaalbare huisvesting om op een goede manier ouder te worden. De algemene woonkwaliteit en het wooncomfort zijn laag bij ouderen. Het ouderenbehoefteonderzoek toont aan dat een groot aantal woningen in Vlaanderen onvoldoende aangepast is aan de mogelijk veranderde noden en behoeften van ouderen. Zo woont 39 procent van de Vlaamse 60-plussers in een totaal onaangepaste woning. De spreker verwijst daarbij naar de enquêtes van de Woonsurvey.

Het concept van 'aging in place' zou eigenlijk veel meer 'aging in the right place' moeten worden. Alle mensen verdienen het immers om oud te worden op een plaats die beantwoordt aan hun behoefte en wensen. Alternatieve woonvormen komen tegemoet aan een aantal van die behoeften. De collectieve component, waarbij er meer ruimtes gedeeld worden dan in traditionele woonprojecten en waarbij die ruimtes vaak een gemeenschapsvormende rol vervullen, is belangrijk. Dat geeft de bewoners meer kansen om elkaar te ontmoeten en samen activiteiten te doen. De fysieke nabijheid kan voor een groter gevoel van gemeenschap en samenhang zorgen. Dergelijke woonprojecten gaan vaak verder dan alleen een interne gemeenschap, wat kan bijdragen tot een groter sociaal netwerk en een grotere sociale integratie in de samenleving.

In de interviews die werden afgenomen in het HOUSE-project geven mensen aan dat ze geïnteresseerd zijn in sociaal contact. Ze koppelen daarbij terug naar hun verleden, toen het collectieve volgens hen een grotere plaats had. Ze hadden toen veel meer sociale contacten met de buurt. Zorg werd onderling verdeeld en ze denken vaak terug aan plaatsen waar ze met velen samenkwamen. Zo getuigen enkele respondenten dat ze willen verhuizen naar een alternatieve woonvorm als ze alleen komen te staan. Eenzaamheid lijkt voor sommigen dus een belangrijke impuls om effectief de stap te zetten. Dan willen ze misschien liever een vorm van cohousing, in hun huidige buurt en in de nabijheid van anderen.

De interviews tonen ook aan dat de bewoners van alternatieve woonvormen tevreden zijn over de vorm van autonomie die ze ervaren. Ze hebben de regie over hun leven in eigen handen en worden niet alleen gezien als zorgbehoevend. De ouderen kunnen zelf beslissingen nemen over wat er in hun woning gebeurt, wat actiever ouder worden in de hand werkt. Het gevoel controle te hebben over de omgeving kan een positief effect hebben op het zelfvertrouwen en welbevinden. Dat gevoel kan onder andere ontstaan als ouderen voldoende keuzes hebben, als ze kunnen kiezen waar ze slapen, welke activiteit ze overdag doen en zelf kunnen bepalen wat hun noden en behoeften zijn in de woning. Hetzelfde geldt voor de privacy. De bewoners beslissen zelf wie wel of niet in hun woning binnenkomt en dat heeft een positieve invloed op het gevoel van controle te hebben.

Bovendien hebben collectieve woonprojecten aandacht voor het welbevinden en de gezondheid van de bewoners. Heel wat kopzorgen worden gedeeld, bijvoorbeeld hulp bij boodschappen, medische zorg of sociale begeleiding. Sommige projecten kunnen ook specifiek inzetten op het belang van wederzijdse zorg en ondersteuning. Dat is heel belangrijk, omdat er op dit moment veel handen te kort zijn om ouderen te helpen. Als mensen samenwonen en elkaar wat kunnen helpen, is dat ook een win-winsituatie. Kwaliteitsvolle huurwoningen gaan vaak gepaard met een hoge huurprijs, waardoor mensen met een laag inkomen vaak terechtkomen in woningen van onvoldoende kwaliteit. Collectieve huurwoonprojecten die focussen op mensen in een maatschappelijk kwetsbare situatie hebben bijkomende voordelen. Als financiële zorgen wegvallen en een kwalitatieve duurzame woonoplossing wordt geboden, kan er meer ruimte worden gemaakt voor het sociale karakter. Zo kunnen de bewoners elkaar helpen bij dagelijkse taken en kan een gevoel van steun en veiligheid worden gecreëerd. Alternatieve woonvormen hebben dus duidelijk een maatschappelijk voordeel.

Volgens de studie blijken er echter een aantal drempels te bestaan. Hoewel er steeds meer kleine initiatieven opkomen, bijvoorbeeld door de versoepeling voor mobiele mantelzorgwoningen, bereiken collectieve woonvormen dikwijls maar een beperkte groep ouderen. Experimentele woonvormen die gericht zijn op ouderen met een zorgbehoefte ontbreken nog. Daarnaast zijn er ook nog onvoldoende mogelijkheden om een grote groep ouderen te bereiken. Ondanks dat sociale woonprojecten inzetten op financieel kwetsbare ouderen blijkt uit internationaal onderzoek dat cohousinggemeenschappen momenteel veel meer hoogopgeleide personen uit de hogere inkomensklassen bereiken. Het kostenplaatje van die gemeenschappelijke woonvormen zorgt ervoor dat ze minder aantrekkelijk zijn voor ouderen in een financieel kwetsbare situatie. Dat geven ook de respondenten in het HOUSE-project aan. Hoewel de alternatieve woonprojecten het potentieel hebben om te zorgen voor verbinding met de buurt, blijkt dat aspect in de praktijk nog onvoldoende benut te worden. Zo toont een recent cahier van het Kenniscentrum Welzijn, Wonen, Zorg aan dat de lokale behoeften van de buurt nog onvoldoende gehoord of opgenomen worden als dergelijke woonprojecten worden ontwikkeld. Dat belemmert de volwaardige integratie in de wijk.

Een andere belangrijke drempel zijn volgens de spreker de proefprojecten. Die gingen van start op 1 februari 2018 en werden onlangs verlengd tot 31 januari 2028, maar men merkt dat er door het opzetten van proefprojecten geen andere stappen worden gezet om het concept van cohousing, samenhuizen en andere vormen van gemeenschappelijk wonen te definiëren als een evenwaardig en volwaardig woonconcept en dat ook zo te benaderen. Men zit in een experimentele projectfase en eigenlijk ligt alles stil. Het is wel belangrijk dat die proefprojecten lopen maar men moet daar echt wel aan voortwerken.

Men stelt vast dat de burgers klaar zijn en dat er heel wat projecten lopen, bijvoorbeeld Abbeyfieldprojecten. De actoren zijn klaar. Men is aan het experimenteren en men doet maar, en ouderen zijn bezig, maar eigenlijk ligt alles stil. Men heeft het gevoel dat men een beetje buiten de regelgeving aan het experimenteren is. Het gaat ook niet alleen over wonen, maar het heeft ook te maken met welzijn en ruimtelijke ordening. Daarvoor moet worden samengewerkt.

De spreker voelt aan dat er meer moet worden gedaan. Er moet een juridisch kader komen en daarom wordt in het voorstel van resolutie gevraagd correcte definities op te stellen van wat onder gemeenschappelijk wonen gerekend kan worden. Nu is er immers een kakofonie van mogelijke woonvormen, waarbij men niet goed weet wat er precies wordt bedoeld als men over cohousing of zorgwonen of andere begrippen spreekt. Ten tweede wordt gevraagd dat, zodra de juiste definities op papier staan, wordt gestart met het wegwerken van andere drempels voor gemeenschappelijk wonen, in het bijzonder voor ouderen. De derde aanbeveling is

dat er een interdepartementale werkgroep met externe experts wordt opgestart die de problematiek vanuit verschillende invalshoeken aanpakt. De vierde aanbeveling is dat in overleg met de federale overheid wetgeving over gemeenschappelijke woonvormen wordt uitgewerkt. De vijfde aanbeveling is dat er aan het Vlaams Parlement een tussenrapport wordt bezorgd over de experimentele projecten en de voorlopige conclusies daaruit. Ann De Martelaer beseft dat dat niet meer tijdens deze zittingsperiode kan, maar zou het bijzonder jammer vinden als men tot 2028 zou wachten om tot de eerste conclusies te komen.

2. Bespreking

2.1. Tussenkomen van Adeline Blancquaert

Adeline Blancquaert stelt dat de Vlaams Belangfractie uiteraard ook bezorgd is over het ouderenbeleid en het gebrek aan informatievoorziening over de nieuwe woonvormen. Er wordt wel informatie verstrekt door de overheid maar niet alle woonvormen die bestaan, worden daarin weergegeven, hoewel dat toch noodzakelijk is voor die bevolkingsgroep.

De alternatieve woonvormen zijn er natuurlijk maar voor een beperkt nichepubliek. De coronacrisis heeft nog maar eens duidelijk gemaakt dat mensen voornamelijk een eigen, liefst nog vrijstaande woning, willen hebben met een eigen tuin. Gemeenschappelijk wonen werd ook door de Vlaamse Bouwmeester naar voren geschoven als het wonen van de toekomst, maar de spreker heeft toch de indruk dat de Vlaming het liefst gewoon rust heeft in zijn eigen huis en niet meteen met een hele groep wil samen koken of in dezelfde tuin zitten. Volgens de spreker moet men er net voor zorgen dat mensen zo lang en zo veilig mogelijk in hun eigen huis kunnen blijven, want ze vindt het echt niet vreemd dat er beperkte verhuisbewegingen zijn bij 75-plussers.

De wetenschap is uiteraard belangrijk en moet ook hand in hand gaan met de politiek, maar men mag het menselijke aspect niet vergeten. Men mag senioren zeker niet te veel betuttelen. Het is uiteraard wel wenselijk dat men in overleg tussen de verschillende beleidsdomeinen zoveel mogelijk drempels wegwerkt voor hen die wel in dergelijke projecten willen stappen maar over onvoldoende informatie beschikken. Daar kan de Vlaams Belangfractie niets tegen hebben en ze zal het voorstel van resolutie dus steunen.

2.2. Tussenkomen van Jeroen Tiebout

Jeroen Tiebout stelt dat de toelichting heel uitgebreid was, maar dat de samenvatting van de N-VA-fractie vrij kort is. Het is een interessante materie met inderdaad wel wat aandachtspunten, maar voor de spreker is het voorstel van resolutie niet mogelijk omdat de thematiek al heel duidelijk op de radar staat. Sterker nog, er lopen al proefprojecten, die weliswaar tijd vergen. Er werden al aanpassingen aangebracht aan de regelgeving en bovendien is er vandaag al veel mogelijk. De spreker is geneigd om het principe van de lokale autonomie te respecteren. De materie wordt het best aangekaart op het federale niveau en is niet meteen van toepassing op het Vlaamse niveau. De N-VA-fractie zal het voorstel van resolutie dan ook niet steunen.

2.3. Repliek van Ann De Martelaer

Ann De Martelaer bevestigt dat er proefprojecten zijn en dat is dik in orde voor haar. Er werden ook al een aantal wetgevende initiatieven genomen naar aanleiding van de proefprojecten, maar er is veel meer nodig. Er is zeker een betere samenwerking tussen de verschillende domeinen nodig, want de proefprojecten gaan specifiek vooral over aspecten van ruimtelijke ordening, maar er zijn ook

problemen op het vlak van welzijn. Als bijvoorbeeld verschillende ouderen samenwonen in een gemeenschappelijke woning, zoals Villa de Proost, weten de thuisverpleegkundigen niet welke nomenclatuur zij moeten gebruiken. Ze modderen dan maar een beetje aan, maar die rechtsonzekerheid is wel erg problematisch voor die professionelen. Als er klachten komen, is het mogelijk dat ze heel wat middelen moeten terugstorten.

Door onvoldoende juridische bakens te zetten, creëert men op dit moment een wettelijke onzekerheid en onduidelijkheid voor de mensen in die projecten. De mobiele zorgwoningen zijn nu geregeld maar men merkt dat er op federaal vlak problemen zijn over welke inkomens al dan niet meegeteld worden. In die zin is het heel belangrijk dat men de proefprojecten laat lopen en dat men op basis daarvan wetgevende initiatieven neemt, maar ook dat men de stap zet naar andere beleidsdomeinen om beter samen te werken, ook met het federale niveau. Daarom wordt in het voorstel van resolutie voorgesteld dat een interdepartementale werkgroep wordt opgestart, eventueel met experts, om de problematiek vanuit verschillende invalshoeken te bekijken. Dat lijkt de spreker niet zo'n groot werk en dat kan alleen maar helpen om betere woonvormen te creëren. Wat gevraagd wordt, is minimaal en heel constructief, namelijk om een juridisch kader uit te bouwen voor andere woonvormen.

2.4. Aanvullende tussenkomst van Adeline Blancquaert

Adeline Blancquaert voegt aan haar tussenkomst nog toe dat de samenwerking met de federale overheid eigenlijk de enige bedenking is die de Vlaams Belangfractie bij dit voorstel van resolutie heeft. Wat Vlaanderen doet, doet het volgens de spreker heel wat beter dan wat de federale overheid doet. Die biedt geen meerwaarde, maar desondanks steunt het Vlaams Belang het voorstel van resolutie.

2.5. Aanvullende repliek van Ann De Martelaer

Op vraag van *Ann De Martelaer* en met toestemming van *de voorzitter*, komt *Ariane Vanbellinghen* als expert terug op het idee dat de Vlaming niet graag verhuist en heel graag in zijn eigen, vrijstaande woning met tuin blijft. Dat is volgens de spreker een vooroordeel waarvan men moet afstappen. Er bestaat niet zoiets als de Vlaamse oudere. Uit de 75 interviews blijkt dat er net wel een wil is om het idee te verlaten dat men in zijn eigen woning wil blijven en oud worden. Dat is net aan het omslaan. Men stelt die bereidheid heel sterk vast bij ouderen, maar het probleem is dat het gewoon niet lukt. Er is niet voldoende informatie, er zijn niet voldoende opties, het is te duur of men staat er alleen voor. Daarom is het ook heel belangrijk om te anticiperen op de jongere leeftijdscategorieën.

2.6. Repliek van Adeline Blancquaert

Adeline Blancquaert vindt het wat vreemd om met een expert in debat te gaan bij de bespreking van een voorstel van resolutie, maar als zij het over vooroordelen zou hebben gehad, kunnen daar misschien ook cijfers bij worden vermeld. De spreker meent dat het net een vooroordeel is om te stellen dat de enige reden voor de beperkte verhuisbewegingen bij 75-plussers zou zijn dat men niet op de hoogte is van de cohousingprojecten. Parlementsleden komen ook met heel wat ouderen in contact. Men stelt vast dat het overgrote deel van die ouderen heel hun leven in hun eigen zuurverdiende huis hebben gewoond en niet happig zijn om op 75-jarige leeftijd onder één dak te gaan samenwonen met een tiental andere senioren. De spreker meent dus eerder dat de expert vooroordelen heeft, maar ze mag *Adeline Blancquaert* zeker de cijfers bezorgen waarmee zou kunnen worden gestaafd dat zij vooroordelen zou hebben.

3. Stemming

Het voorstel van resolutie van Ann De Martelaer, Jeremie Vaneeckhout en Johan Danen over de samenstelling van een interdepartementale werkgroep die zich bezighoudt met het definiëren van alternatieve woonvormen met een collectieve component wordt verworpen met 5 stemmen tegen 4.

Kurt DE LOOR,
voorzitter

An MOERENHOUT,
verslaggever